

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ ΟΔΩ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ, ΑΡ. 27

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἕως 1ης Ἰουλίου
Ἔν τῷ ὅσῳτ, δρ. 6. Ἔν τῷ ἔξῳτ, φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Γλάδστων ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὑπὸ Ἰωάννου Σκαλισσοῦνη. — Παύλου Καραλίδου, λόγος εἰς Γλάδστωναν. — Ἡ ἀναγκαιότης τῆς τῶν ἐπισκόπων αὐτοπαρνήσεως, ὑπὸ Τιμ. Ἀναστασίου. — Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δέξαν Θεοῦ, ὑπὸ Γεωργ. Σ. Χρονοπούλου. — Ἀντώνιος Τραυλιαντώνης, ὑπὸ Μετ. Ι. Γαλιανῶ. — Ἡ ἀδελφότης «Βυζαντινῶν», — Ποικιλία. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προτεχῇ ἑβδομάδῃ. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Δ. Διαλεημά.

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

«Πᾶν ὃ, τι γράφω, πᾶν ὅτι σκεπτόμαι, πᾶν ὃ, τι ἐλπίζω ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς πίστεως περὶ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς μόνης ἐλπίδος τῆς ἀμαρτανούσης καὶ ταλαιπωρουμένης ἀνθρωπότητος.»

Τοὺς λόγους τούτους ἤξιώθη ὁ ἄκουσας ἐν ἰδιαιτέρῃ συνδιαλέξει ἀπὸ στόματος τοῦ Γουλιέλμου Γλάδστωνος.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν συγγραμμάτων καὶ τῶν ὁμιλιῶν τοῦ Μεγάλου τοῦ αἰῶνος Ἀνδρὸς ἐπήγειρεν ἐν ἐμοὶ ἐκπλήξιν καὶ θαυμασμόν, συνηθάνθη δὲ αἰσθήματα ἐνθουσιώδους εὐλαβείας ἀναγνοῦς τὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀπαγγελθεῖσαν κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας γενόμενον ἀποκλεισμόν τοῦ Πειραιῶς ἐν ἔτει 1850. «Ὡ! εἶπον κατ' ἐμαυτόν, πόσον θά ἦμην εὐτυχὴς ἐάν ἔβλεπον τὸ πρόσωπον τοιοῦτου ρήτορος καὶ προστάτου τῶν ἀδικουμένων! Ὅποιον δι' ἐμὲ εὐτύχημα ἴδαν ἡμέραν τινὰ παρευρισκόμην εἰς μίαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἀγγλικῆς Βουλῆς καὶ ἔβλεπον τὸν τιμῶντα τὴν ἀνθρωπότητα ἄνδρα διὰ τῆς εὐρύτητος τῶν γνώσεων του, διὰ τοῦ ὕψους τῶν φρονημάτων του καὶ διὰ τῶν χριστιανικῶν πεποιθήσεων καὶ ἀρετῶν του!

Καὶ ἤξιώθη νὰ ἴδω τὴν εὐγενῆ καὶ ἡλαρὴν μορφήν τὴν ἀποπνέουσαν ἀγαθότητα, φιλανθρωπίαν καὶ χριστιανισμοῦ ἀρώμα.

Κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἐπτάνησον ἑκτακτον ἀποστολὴν ἦν μετέβην ἐν ἔτει 1859 κατὰ παράκλησιν τῆς Βασιλίσσης, ἐπισκέψθαι τὴν Κεφαλληνίαν. Δύο ὥρας μετὰ τὴν εἰς Ἀρ-

γοστόλιον ἀφίξιν του ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ πρώτου γραμματέως Λακκίτα, δι' ἧς μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ Γλάδστων ἐπιθύμει νὰ μὲ ἴδῃ εἰς τὸ πλῆκτιον τῆς κυβερνήσεως κατὰ τὴν 10ην ὥραν τῆς ἐπιούσης. Χαρὰ καὶ εἰς καὶ ἀντιμαχόμεναι συγκινήσεις καὶ παντοῦ εἶδους προπαρκαυστικαὶ σκέψεις περὶ τοῦ τρόπου καὶ ὅν ἔδει νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοιοῦτου ἀνδρός, καὶ ἡ μελέτη τῶν λόγων μεθ' ὧν ὤφειλον νὰ ἐκδηλώσω τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά μου, δὲν μοι ἐπέτρεψαν τὸν ὕπνον οὐδ' ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς.

Ἀλλ' ὦ! τῆς ἐξαιτίας μεταβολῆς! Ὁ υἱὸς τοῦ λόφου Ἀθερρίνου, ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀπεσταλμένου, μὲ ἐπερίμενε εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐν μεγάλῃ στολῇ, καὶ ὡδήγῶν με πρὸς τὴν μεγάλην αἴθυσαν, μοι εἶπε καὶ ὁδόν, αἶ κ. Γλάδστων σὰς περιμένει μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.» Ἡ θύρα τῆς αἵθουσας ἠνοίχθη καὶ ὁ Μίγας ἀνὴρ ἐλθὼν εἰς συνάντησίν μου, ὡς πρὸς ἀρχαῖον φίλον, μὲ ἔλαβε τῆς χειρὸς καὶ μὲ ὡδήγησεν εἰς ἀνὰ κλίτρον εἰς ὃ καὶ αὐτὸς παρεκάθησεν. Ἡ ἡλικίᾳ τοῦ προσώπου, τὸ ἐπαγωγὸν τῶν τριῶν τῆς ὑποδοχῆς, τὸ πλῆρες εὐκρινείας μελεῖαμα, καὶ οἱ πρώτοι λόγοι του διεσκέδασαν ἀπ' ἐμοῦ πᾶν συναίσθημα δέους, πᾶσαν συγκίνησιν καὶ πᾶσαν ἰδέαν ἀπαγγελίας ἐπαλινῶν καὶ θαυμασμοῦ. Ὅλίγα παρήλθον λεπτά, καὶ εὐρισκόμην ἐνώπιον τοῦ Γλάδστωνος ὡς ἐνώπιον προσωπικότητος φιλικῆς καὶ πρὸ πολλοῦ γνωστῆς. Οὐδὲν εἶχεν ἡ συμπεριφορὰ του τὸ τεχνητὸν ἢ τὸ ἐπίπλαστον, ἀλλ' ἐκ πάσης αὐτοῦ κινήσεως, ἐκ πάσης φράσεως, ἐκ πάσης φιλοφρονήσεως ἀπεκαλύπτετο πνεῦμα ταπεινοφροσύνης, συμπαθείας καὶ ἀληθοῦς γοητείας, ἐμπνέον θάρρος καὶ πληροῦν ὅλην τὴν μακρὰν ἀπόστασιν τὴν διαχωρίζουσάν με ἀπ' αὐτοῦ. «Θά μοι συγχωρήσῃτε, μοι εἶπε γαλλιστί, γὰ σὰς ὁμιλήσω εἰς τὴν Ἱταλικὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἐξηγοῦμαι εὐκρινέστερον;» «Καὶ δι' ἐμὲ, ἐξοχώτατε, θά εἴνε εὐκολώτερον νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν Ἱταλικήν.» Τότε δὲ Ἱταλιστὶ ἀρχόμενος τῆς διαλέξεώς μοι εἶπε· «Θά σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συνδράμῃτε διὰ τῶν πληροφοριῶν καὶ κρίσεων σὰς πρὸς πληρώσιν τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἀποστολῆς μου.» «Μίγα εὐτύχημα ἔσται δι' ἐμὲ, ἐξοχώτατε, ὅταν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον

ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς προσδοκίας σας, ἀλλὰ μὴ λαθὼν ἐνερ-
γῶν καὶ ἔμμεσων μίτρος εἰς τὰ ὁμιλίσια τῆς πικρῆς μου δὲν
δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι οἱ πληροφοροὶ καὶ αἱ σκέψεις μου
ὅτι ἔχωσι σπουδασιότητά τινα. » Ἄνωρξω, καὶ πρὶν κατέλθω
εἰς τὴν νῆσόν σας, μοὶ παρετήρησε τότε ὁ Γλάδστον, ὅτι
σεῖς προτιμάτε τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ οὐκ ἐνθελήσατε νὰ
ἐπιδοθῆτε εἰς τὸν δημόσιον, ἀλλὰ διὰ τοῦτο μάλιστα ἀπο-
τείνονται πρὸς ὑμᾶς ὅπως πληροφορηθῶ περὶ τῆς ἀληθείας
τῶν πραγμάτων καταστάσεως καὶ ἀκούσω κρίσεις ἀμερολή-
πτους. Ὅτι παρακαλέσω βεβαίως καὶ ἄλλους συμπολίτας σας
νὰ μοὶ γνωρίσωσι τὰς σκέψεις καὶ ἰδέας των περὶ τῶν ὁμι-
λίων, ἀλλὰ σεῖς ὅτι εἰσθε ἐπὶ πέντε ἡμέρας ὁ ἑμὸς ἀρχιμά-
χουτος, — τί λέγετε; εὐχαριστεῖσθε; μοὶ προσέθηκε, σφιγ-
ξας μοὶ τὴν δεξιάν. « Αἱ ἡμέραι τῆς ἀρχιμαχίας μου, ἐξο-
χώτατε, θὰ ὦσιν αἱ εὐτυχέστεραι καὶ ἀνεπλήρστοι τοῦ βίου
μου ἡμέραι. » Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ὁ κ. Γλάδστον ἤρ-
ξατο θέτων μοὶ ζητήματα περὶ τῶν δημοσίων τῆς Ἰου-
κράτειας, ἰδίᾳ δὲ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡ Ἀγγλικὴ
προστασία ἐπέτελλε τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς. Κατὰ τὰς ἀκτῶν
μακρὰς συνεντεύξεις, ἃς ἔλαβον ἐν Κεφαλληνίᾳ μετὰ τοῦ
μεγάλου Ἀπεσταλμένου, ἐχορήγησα εἰς αὐτὸν πάσας τὰς
ἀπ' ἐμοῦ ζητηθείσας πληροφορίας, ἃς συνοψίσας, κατ' ἀπαί-
τησίν του, εἰς ἐκτενὲς ὑπόμνημα, τῷ παρεδῶκα εἰς Κέρκυ-
ραν. Ὅτι δημοσιεύσας προσέχω καὶ τὸ συνταχθὲν ὑπόμνημα
καὶ τὰς πολυτίμους παρατηρήσεις τοῦ Γλάδστον. Ἐνταῦθα
θὰ περιριθῶ ν' ἀναφέρω γεγονότα τινὰ ἀφερῶντα ἰδίως
τὴν Κεφαλληνίαν καὶ ἀποδεικνύοντα μετὰ πόσης ἐπιστάσεως
καὶ εὐσυνειδήσεως διεξήγαγεν ὁ Γλάδστον τὴν ληφθεῖσαν
ἐντολὴν καὶ μετὰ πόσης ἐπιμελείας καὶ μερίμνης κατήρ-
χτο εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ τῶν ἐλαχίστων γεγονότων ὅσα ἐδύ-
ναντο νὰ διαφωτίσωσι τὴν συνείδησίν του.

Εἰς μίαν τῶν συνεντεύξεων μ' ἐζήτησε πληροφορίας περὶ
τῶν γενομένων στάσεων ἐν Κεφαλληνίᾳ κατὰ τὰ ἔτη 1848
καὶ 1849.

Ἡ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐπαναστάσις τοῦ ἔτους 1848, τῇ
εἰπον, γενομένη κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας, ἦτο ἀ-
ναγκαστὸν ἐπακολοθημένη τῆς γενικῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐξοχέρσεως
καθ' ὅλως τὸν κυβερνήσεων. Ἡ εὐγλωττος φωνὴ τοῦ Λα-
μαρτίνου, ἀπευθυνομένη εἰς τοὺς λαοὺς ἐπ' ὀνόματι τῆς
Γαλλίας, ἐξήψε καὶ τὰ πνεύματα τῆς Κεφαλληνιακῆς νεό-
τητος ἥτις ἐθεώρησεν ὅτι μία ἐπαναστατικὴ ἐπίδειξις θὰ
ἀρκίσῃ ὅπως ἡ Γαλλικὴ δημοκρατία καὶ ἄλλαι κυβερνήσεις
ἀναλάβωσι τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας καὶ
ἐνώσωσι τὰς Ἰονίους νήσους μετὰ τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὴν
θέλησιν τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Τὸ ἐγγεγραμμένον αὐτὸ
καθ' ἑαυτὸ καταδεικνύει ὅτι τὰ ὑποκινήσαντα τὴν ἐνοπλίαν
ἐπίδειξιν αἷτια ἦσαν τόσον ἀφελῆ ὅσον ἀσύστατα, ἀμελέ-
τητα καὶ ἐλαφρὰ ὅσον εἰλικρινῆ, ἐνθουσιώδη καὶ ὑπαγορευ-
θέντα ἐκ καθαρῶν ἠθικῶν αἰσθημάτων. Ἡ δὲ στάσις τοῦ
1849 δὲν ἐπηγήθη κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας, ἀλλὰ
περιωρίθη ἐν μιᾷ ἀπαιτάτῃ ἐπαρχίᾳ τῆς νήσου, καθ' ἣν
χωρικοὶ ἐξηγέρθησαν κατὰ τῶν γαιοκτημόνων καθ' ὧν εἶχον
ἄδικα παρὰ πονα.

« Ἀλλ' ἡ καταστολὴ ταύτης, μοὶ παρετήρησεν ὁ Γλάδ-

στον, ὑπῆρξεν ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρά. Δύνασθε νὰ μὴ πλη-
ροφωρήγητε ἐν τὰ στρατοδικαῖα τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ πρε-
δῶσαν κατὰ τὴν περιστάσιν ἐκείνην μετὰ τῆς δεούσης περι-
στέψεως καὶ ἐν αἱ ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ἦσαν δικαίαι; »
« Περὶ τούτου, ἀπήντησα, δὲν δύναμαι νὰ εἰπω. Ἡ ἐξέτασις
τῶν δικογραφῶν ἐδύνάτο μόνον νὰ διηγήσῃ εἰς ἀσφαλῆ κρι-
σιν. » Ὁ Γλάδστον δὲν ὠπισθοχώρησεν ἀπέναντι τῆς δυσ-
χεροῦς καὶ ἐπιπύου ἐρεύνης. Παραλαβὼν ἀπὸ τῶν στρα-
τιωτικῶν ἀρχείων τὰς δικογραφίας, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς
Κέρκυραν, μετὰ τινὰς δ' ἐβδομάδας μ' ἐζήτησε διαφόρους
πληροφορίας καὶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ θανάτου καὶ τῆς ταφῆς
τοῦ Σπυρίδωνος Μεταξῆ. Ἀχερένειον ἐνός τῶν φονευθέντων
γαιοκτημόνων. Γράφον μοὶ περὶ τούτου ὁ κ. Λακκάτας,
μοὶ ὑπεδείκνυσεν ὅτι ὁ Γλάδστον θὰ εὐχαριστεῖτο πολὺ ἐὰν
μὴ ἔθλεπεν ἐκ νέου. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀνεχώρησα εἰς
Κέρκυραν, ὅπου ἠτύχησα νὰ γνωρίσω τὸ μέγεθος τῆς
προσωπικῆς ἐργασίας εἰς ἣν ὑπεβλήθη πρὸς ἐξέλεξιν τῶν
ἀποφάσεων τοῦ στρατοδικαίου. Πολλὰς μοὶ ἐζήτησε νέας
πληροφορίας, ἀλλ' ἐπὶ μίᾳς μόνῃς ἀποφάσεως μοὶ ἐξεδήλωσε
τὴν κρίσιν του. « Ἰδοὺ, μοὶ εἶπεν, ἡ δικογραφία τοῦ κατα-
δικασθέντος εἰς θάνατον ψυχροῦ ὡς φονεύσαντος τὸν Σπυ-
ρίδωνα Μεταξῆ. Ἐντός τῆς δικογραφίας ὑπῆρχε μὲν ἡ
ἀπόδειξις τοῦ τραυματισμοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ θανάτου.
Ἐκ τοῦ πιστοποιητικοῦ, τὸ ὅποῖον μοὶ ἐπέμψατε, διακρί-
θωσα ὅτι ὁ Μεταξῆς ἀπεβίωσεν εἰκοσιν ἡμέρας μετὰ τὴν
ἐπέλευσιν τῆς εἰς θάνατον καταδικῆς τοῦ Ψυχροῦ. Ἡ
ἀπόφασις ἐξεδόθη μετὰ πολλῆς ἐλαφρότητος. Ἐὰν ὁ Μετα-
ξῆς ἐπέζη τοῦ τραύματος, θὰ εἴχομεν ἐν νέον δικαστικὸν
ἀντισυμμετρίαν. » Ὅποια εὐσυνειδήσια ἐξελέγξαι ἐπὶ γεγο-
νῶτων λαβόντων χώραν πρὶ ἐνδεκαετίας!

Ἀπὸ συνεντεύξεως ἀφίερσεν ὁ ἔκτακτος ἀπεσταλμένος ζη-
τῶν καὶ λαμβάνων πληροφορίας περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ
ἠθικοῦ βίου τοῦ λαοῦ τῆς νήσου καὶ περὶ τῆς κοινωνικῆς οἰ-
κονομίας καὶ δράσεως. Εὐτυχῶς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τού-
του εὐδυνάμην νὰ δώσω λίαν εὐχαρίστους πληροφορίας χωρὶς
ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς πραγματικότητος. Διότι τότε ἔξω ἐτι
οἱ ἐξοχοὶ κληρικοὶ οὐδ' ἡ πρόνοια, ἡ φροντίς καὶ αἱ χρημα-
τικαὶ θυσίαι τοῦ μεγάλου εὐεργέτου Λόρδου Γουλφορδ πα-
ρεσκέυασαν, γενόμενοι ἅμα ἱερεῖς καὶ διδασκαλοὶ καὶ ὁδηγοὶ
καὶ ἀληθεῖς τῆς νεότητος ποδηγῆται πρὸς τὴν ἠθικὴν πρό-
δον, μετ' αὐτῶν δ' ἐπιδόων σωτηρίας ἐπὶ τῆς συνειδήσεως
τοῦ λαοῦ, τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἀνυποκρίτου εὐσεβείας τοῦ ἀγ-
γλικοῦ στρατοῦ, ἡ ἐπιτέλεισις τῶν καθήκοντων τῆς ἐξωτερι-
κῆς λατρείας καὶ τοῦ ἀγιασμοῦ τῆς Κυριακῆς τῶν ἀγγλικῶν
οἰκογενειῶν, καὶ ἡ ἀκρίβεια, ὁ ζήλος, ἡ θρησκευτικὴ τιμιό-
της μεθ' ἧς οἱ ὁμιλοῦσι ὑπάλληλοι ἐπλήρουν τὰ ἴδια καθή-
κοντα καὶ ἐφάρμοζον μετὰ ταχύτητος καὶ ἀμεροληψίας τοὺς
κείμενους νόμους καὶ τοὺς ἐλαχίστους τῶν κανονισμῶν ὀρι-
σμούς. Ἐξέπλησθη ὁ Γλάδστον ὅτε ἤκουσεν ὅτι ἀνὰ πᾶσαν
τὴν ὑφήλιον, εἰς Αἴγυπτον, εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς Ρω-
σίαν, εἰς τὸν Δουναβίον, εἰς Τερσίεττην, εἰς Μασσαλίαν, εἰς
Λονδὸν εἶνε διεσπαρμένα τριακόσια περίπου ἐμπορικὰ κα-
ταστήματα Κεφαλλήνων, ἐξ ὧν τεσσαράκοντα πρώτης τά-
ξεως γνωστὰ εἰς τὸν ἐμπορικὸν καὶ τραπεζικὸν κόσμον τῆς

Ῥωσσίας. Τῶν τελευταίων τούτων ἔδωκα ἀκριβῆ σημεῖωσιν
ἐμπορικῶν ἐν τῇ ἐμῇ ὑπομνήματι.

Ἀετομερεῖς μ' ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς διοικήσεως
τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἱδρυμάτων. Αἱ μὲν αἱ τῆς νήσου διερ-
κύντο ὑπὸ ἡγουμένων ἐκλεγχομένων ὑπὸ τῆς ἐγγυρῆς κυβερ-
νήσεως μετὰ ἐπιτροπείας λαϊκῶν. Ἡ διαχείρισις ἦτο πληρη-
μελής, οὐχὶ σπανίως δὲ κατηγγέλλοντο καὶ καταχρήσεις, ἡ
δὲ τῶν ἐνοριακῶν ναῶν τῶν πόλεων καὶ ἐξοχῶν παρίστανε
ἀληθὴ τύπον τιμίας καὶ ἐπιμελεστάτης διοικήσεως. Ἐκα-
στος ναὸς ἀνῆκεν εἰς ἀδελφότητα ἥτις ἀνὰ διετίαν προέβαινε
εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐφημερίων καὶ τῶν ἐπιτρόπων διὰ μυσ-
τικῆς ψηφοφορίας. Τὴν ἐπιτοῦσαν τῶν δοθεισῶν τούτων πλη-
ροφωρίων, ἅμα ἰδὼν με ὁ Γλάδστον, « ἰδοὺ, μοὶ εἶπε, ποῖον
ἦτο τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔδει ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐκπολιτι-
στικὴ ἀποστολὴ τῆς ἀγγλικῆς προστασίας ἐν Ἑπτανήσῳ.
Ἡ διαχείρισις τῶν ἐνοριακῶν ναῶν ὑπεδείκνυε τὴν εὐθεῖαν
τὴν καὶ τὴν βάσιν τῆς ἐνεργείας. Ἡ ἐνοριακὴ διοίκησις
ἔδει νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὰς μικρὰς κοινότητας, ἀλλοιούσας εἰς
τοὺς δήμους, εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τελευταίον εἰς τὸ κράτος.
Ἀρτίη ἀπ' ἐναντίας τὸ ὑπάρχον ὑγιὲς σπέρμα ἀκαλλιέργη-
τον καὶ μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη παρεωρήθησαν ἀφελῶς
ἐλευθερίαι τύπου καὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν ἄνευ τῆς δεούσης
παρασκευῆς. » Ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν με ἐξέπλησεν ὁ Μέγας Ἀνὴρ
ἀναπτύσσων μοὶ τὰς περὶ διοικήσεως θεωρίας του. Λαμβάνων
τὸ ἐνδεδειγμένον ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς καλῆς διοικήσεως τῶν ναῶν
τῆς Κεφαλληνίας. Ἀπεθαύμασα δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου
τούτου ὡς καὶ ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς τὴν ἀπείραντον δύνα-
μιν ἐλαστικότητος, ἀφομοιώσεως καὶ μεταπλάσεως τῆς δι-
ανοίας τοῦ Γλάδστον. Κατήρξατο ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν φρον-
τισμάτων καὶ διανοημάτων του ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων, καὶ πα-
ραλαβάνων ἀπὸ τοῦ στήματος ἄλλων πληροφορίας περὶ κοι-
νωνικῶν γεγονότων ὅλως ἀσημάντων εἰς τὰ ὅμματα τῶν πολ-
λῶν, ἐξήγεν ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα καὶ σκέψεις μηδέποτε
ἐπιφωτισθείσας εἰς τὴν διάνοιαν τῶν ζώντων ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφιξέως του πα-
ραλαβὼν τὸν πρώτον γραμματεῖα του καὶ ἐμὲ ἐπεσκέψθη
τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Κάτοχος εἶπερ τις καὶ ἄλλος τῆς
ἐπαρχίας Ἑλληνικῆς, ἀναγινώσκων δὲ καὶ ἐννοῶν τὴν ση-
μερινήν, οὐδόλως ἐνδοι ταύτην λαλουμένην, ὡς ἐκ τῆς
προφοράς ἔδει ὡς ἐκ τούτου νὰ χρησιμεύσω ὡς διερμηνεύς
κατὰ τὴν γενομένην ἐπίσκεψιν. Ἀσπασθεὶς τὴν δεξιάν τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου ὁ μέγας Ἀπεσταλμένος, μετὰ τὰς πρώτας
φιλοφρονήσεις, ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων πατέρων
τῆς Ἐκκλησίας, ὑποδεικνύων τὰς μεγάλας αὐτῶν ὑπηρεσίας
εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ εἰς τὸν νεώτερον ἐκπολιτισμόν.
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνωρίζων τὰς βιογραφίας τοῦ Χρυσο-
στόμου καὶ Βασιλείου ἀνέφερεν οὐκ ὀλίγα, ἅτινα καὶ διηρ-
μήνευα πρὸς τὸν Γλάδστον. Ἐβρινε δὲ κατάλληλον, διαρ-
κούσης τῆς περὶ τῶν Πατέρων διαλέξεως, τελῶν τὴν χεῖρα
πρὸς με ν' ἀναφέρῃ καὶ διατριβὴν τινα περὶ Ἰωάννου τοῦ
Χρυσοστόμου ἣν πρό τινας εἶχον δημοσιεύσει. Ὁ Γλάδστον,
νοήσας ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι εἰς ἐμὲ ἀνεφάρκοντο, μ' ἐζήτησε
τὴν ἐρμηνείαν των. Ἀπρέπει νὰ τιμωρήσῃτε τὸ πνευματι-
κὸν τέκνον σας, εἶπε τότε πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὑπό-

μειδιῶν, διότι μοὶ ἀπέκρυψε μέχρι τοῦδε τὴν δημοσιευθεῖ-
σαν διατριβήν. » Ὁ Ἀναλάθω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκο-
πος, τὴν ποιήν τοῦ ἀμάρτηματος, καὶ ταῦτα λέγων ἐγε-
θεῖς παρήλαθε τρία τεύχη περιδοκῶν ἐν οἷς κατεχωρίσθη ἡ
διατριβὴ καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν γραμματεῖα.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης πᾶσα διάλεξις μας ἤρχιζεν ἡ
ἐπερατοῦτο διὰ παρατηρήσεων περὶ τῶν λόγων καὶ συγγρα-
φῶν τῶν Πατέρων τοῦ Δ' αἰῶνος. Ὅποιαν ἡσυχασμένην
ἐθνικὴν ταπείνωσιν ἀκούον τὸν Γλάδστον αὐτοῦ ὁμιλοῦντα ἐν-
θουσιώδως περὶ τῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἐκκλησίας
Πατέρων καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν περὶ αὐτῶν ἡμετέραν ὀλι-
γορίαν! « Ὀλίγοι ἡμέραι τοῦ ἔτους παρέχονται, ἔλας
μοι, χωρὶς ν' ἀντλήσω θησαυροὺς γνώσεως καὶ θρησκευτικῆς
ἐποικοδομήσεως ἀπὸ τινος τῶν λόγων τοῦ Χρυσοστόμου ἡ
τοῦ Γρηγορίου. » Μὲ τὴν ἐρασιμαντὴν προφορὰν τοῦ ἀπὸ τῆς
μοι ἡμέραν τινὰ ἐν τῶν χωρίων τοῦ διαλόγου τοῦ Ἰωάννου
μετὰ τῆς μητρὸς του ὃν ἐχαράττει ὡς ἔργον ὁμηρικῶν
ὑψους, ὡς ἐθεώρει τὸν περὶ Εὐτροπίου λόγον ὡς ὑπερβαί-
νοντα πᾶσαν τῆς ἀρχαιότητος ρητορικὴν τέχνην.

Κατὰ τὴν τελευταίαν τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ συνδιαλέξεων
εἶπον πρὸς τὸν ὑψηλὸν τῆς Βασιλείας ἀπεσταλμένον: « Οἱ
Ἰόνιοι, θὰ ἔχωσι, δὲν ἀμφιβάλλω, ἐν τῇ ὑμετέρῃ προ-
σώπῃ ἰσχυρὸν πρὸς τὴν καὶ ἀντιλήπτορα κατὰ τὴν συζήτη-
σιν καὶ διεξαγωγὴν τοῦ ἰθὺς αὐτῶν ζητήματος. » Ἐπὶ ἐπ'
ἐμοί, μοὶ ἀπήντησε, δὲν θὰ εἶχον δισταγμούς νὰ συμβου-
λεύσω τὸν ἄριστον τῆς Ἑπτανήσου ἔννοιαν μετὰ τῆς Ἑλλά-
δος. Δὲν θὰ ὠφελήθῃτε βεβαίως διοικητικῶς, ἀλλὰ θὰ γένη
ἐναρξὶς ἐκτάσεως τοῦ Βασιλείου, ἥς ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκη,
καὶ θὰ ἦτο δὲ λίαν εὐχάριστον νὰ λάβῃ πρὸς τοῦτο τὴν
πρωτοβουλίαν τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος. Ἀλλ' ἡ συμβουλὴ ἀ-
μερον δὲν θὰ εἰσκαύετο. Ἡ τραχύτης τῶν σχέσεων τῶν Ἰο-
νίων μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας καὶ ἡ ἐπιτεινόμενη
ὑπὸ τῆς Βουλῆς πείσμων ἀντίπραξις ἐκμεταλλεύονται ἐν τῇ
ἡπειρωτικῇ Εὐρώπῃ, καὶ ἰδίᾳ ἐν Αὐστρίᾳ, καὶ παρεμβά-
λουν δυσχερεῖας εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐλευθερίας διεθνούς
πολιτικῆς τῆς Ἀγγλίας, διεμύρφωσαν δὲ γνώμην ἀντιβαί-
νουσαν πρὸς πᾶσαν ἰδέαν ἱκανοποιήσεως τῶν πόθων τῶν Ἰο-
νίων. Ἡ ἔνωσις θὰ ὑθεοῦτο σήμερον ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ
κοινοῦ ὡς ὑποχώρησις ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῶν ἐξωτερικῶν πε-
ριστάσεων καὶ δυσκολιών. Ἀμα ὡς τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ τιμὴ καὶ
ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Ἀγγλίας, ἡ ἔνωσις θὰ ἐπιτελεσθῇ τῇ
πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἀγγλικῆς Κυοερνήσεως.

Τρία παρήλθον ἔτη, ἀφ' ἧς ἀνηγγέλθησαν εἰς λόγους οὗ-
τοι, ὁ δὲ Γλάδστον, ὑπουργὸς ὢν ὅτε ἡ Ἑλληνικὴ Συν-
έλευσις ἐξελέξατο τὸν πρίγκηπα Ἀλφρέδον ὡς Βασιλέα τῆς
Ἑλλάδος, δρᾶξας τὴν κατάλληλον ταύτην περιστάσιν ἐπρί-
τεινε τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναγνώσται! « Ἐμνήσθη ἡμερῶν ἀρχαίων. »

Παρήλθον ἑκτοτε τριάκοντα ὀκτὼ ἔτη, ἔχω δὲ πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν μου τὴν γλυκυτάτην μορφήν τοῦ μεγάλου εὐερ-
γέτου τῆς ἀνθρωπότητος, οὗτινος ἡ συνείδησις ἐφωτίζετο καὶ
ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀπειροῦ τοῦ Εὐαγγελίου
δυνάμεως. Καὶ φαίνεται μοὶ ὅτι ἀκούω τοὺς πληροῦντας τὴν
καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν λόγους, ἀποτελοῦντας τὴν εὐγλωτ-

τοτέραν σελίδα της 'Απολογητικής του Χριστιανισμού. «Πάν ὅ,τι γράφω, πᾶν ὅ,τι σκέπτομαι, πᾶν ὅ,τι ἐλπίζω ἐρεῖδε-ται ἐπὶ τῆς ἀκατάκτου πίστεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς μόνης ἐλπίδος τῆς ἀμαρτανόσους καὶ ταλαιπωρουμένης ἀνθρωπότητος».

Ἰωάν. Μεταλλοσύνης

Ἐν Χαλκίδι τῆς Κρήτης, τὴν 19 Ἰουνίου 1898

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΡΟΛΙΔΟΥ ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΑ

(6 συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Μετὰ τῆς εἰς Θεὸν πίστεως ἡνούτο ἰσχυρῶς ἐν τῷ Ἰλᾶδ-στῶνι ἡ εἰς ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς πίστις. Ἡ πίστις αὕτη, ἄλλως τοσοῦτον φυσικὸν ἐπακολούθημα τῆς εἰς Θεὸν πί-στεως, ἥτο τοσοῦτον ἰσχυρὰ, ὥστε παρ' αὐτῇ, ὅπως παρὰ τῇ πολλῇ ἐν τῷ ψυχικῷ βίῳ ἔχοντι τῷ Ἰλᾶδστῶνι δημο-κρίτῃ ἀρχαίῳ φιλοσόφῳ, ἐκράτει τοῦ πρὸ τοῦ θανάτου φόβου. Ὁ Ἰλᾶδ-στῶν ἐλάλει περὶ τοῦ θανάτου ὡς περὶ μεταβάσεως εἰς τὸ θεῖον. Ὅσακις ἐποιεῖτο λόγον περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν ἤλπιζεν ὅτι θὰ πράξῃ ἢ θὰ ἴδῃ ἐν τῷ βίῳ, εἶλετο εὐδοκίᾳ τότε θὰ με καλίσῃ ὁ Θεὸς πρὸς ἐαυτόν. Πρὸς Ἀγγλίδα νεανίδα τελοῦσαν τὰ γενέθλια αὐτῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τοῦ Ἰλᾶδ-στῶνος, κατεχομένην ὑπὸ νέσου ἀνιάτου ἔγραψε πρὸ 30 ἐτῶν, (ἀπαντῶν εἰς συγκατηγέρῃον τῆς πα-σχούσης ἐπιστολῆς) αἶχε σύντροφον τὴν Ἰερὰν Βίβλον· αὕτη μόνη θὰ σὲ ἀνακουρίσῃ ἐν τῇ ὁδῷ, ἣν μέλλεις νὰ δια-νύσῃς ἀναβαίνουσα πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐν ἣ μέλλω νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ ταχέως, ἂν μὴ σὲ προλάβω». Ἀπαντῶν πρὸς τὸν ἀκούον Ε. Σχλίμαν (εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περὶ Μυ-κηναίων πραγματείαν ἔγραψε σοφὸν πρόλογον ὁ Ἰλᾶδ-στῶν) γράψαντα αὐτῇ πρὸς τοὺς ἄλλους περὶ τῆς κατεχομένης αὐ-τὸν ἀλυσθείας, εἶπεν, «Ἐῖθε δὲ ὅταν ἔλθῃ τὸ κοινὸν πᾶσι τέλος, τὸ ὅμῃ σου νὰ ἦναι τοσοῦτον διατυχὲς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν πέραν τοῦ γήινου βίου θαυμαστῶν ἀληθειῶν, ὅσον διατυχὲς καὶ λαμπρὸν ὑπῆρξεν εἰς τὴν ἀνίχνευσιν καὶ εὕρεσιν τῶν ὑπὸ τὴν γῆν κρυπτομένων θησαυρῶν τῆς ἱστορίας». Γνωστὸν δὲ, πιστεύω, εἶναι τοῖς πᾶσιν ὑμῖν τί ἔγραφε πρὸς τὸν εὐσεβεῖ Ῥόγερ: «Ὅτι φοβεῖται μόνον μὴ, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα ἧς τοῦ βίου, ἡ πρὸς εὐδαιμονίαν ἱπταμένη ψυχὴ δεσμευθῇ περισσύτερον ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς σαρκίου».

Ἀλλὰ τὴν εὐσέθειαν καὶ τὴν πρὸς ἀθανασίαν πίστιν τοῦ Ἰλᾶδ-στῶνος οὐδὲν οὕτω τρανῶς ἐμαρτύρησεν ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Παρετηρήθη ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐπι-φανῶν ἀνδρῶν Καῖσαρ, Κάτων, Βρούτος, Ὀκταβιανός, ἐτε-λευτήσαν ὡς ἔζησαν, ἡλαδή ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἀπέθανον, εἰκνίζε χαρκτηριστικῶς τὸν βίον αὐτῶν. «Στρατηγὴ! Στρα-τηγὴ!» ἐφώναζεν ὁ Ναπολιὼν Α' ἐκπνέων. Δόξα σοι Κύριε Δόξα σοι, Πάτερ ἡμῶν. Ἀμήν! εἶπεν ὁ Ἰλᾶδ-στῶν ἐν ταῖς ἐσχάταις στιγμαῖς. Πηλοῦσαμεν πάντες τί εἶπεν ὁ μαρκήσιος Σαλιουβέρ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Λόρδων περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰλᾶδ-στῶνος; ὅτι ὁ Ἰλᾶδ-στῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἢ μὲλ-

λον κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς ζωῆς αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος Χριστιανὸς τῶν τελευταίων αἰώνων. Καὶ ἀληθῶς ὁ Ἰλᾶδ-στῶν ἐτελευτήσεν ὡς ἔζησεν, ὡς μέγας Χριστιανὸς φέ-ρον ἀνὰ τὸ στόμα τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, περιστοιχιζόμενος ἐν τῇ κλήνῃ τοῦ θανάτου ὑπὸ συγγενῶν καὶ φίλων, ὑπὸ οὐλοῦ καὶ γαμβροῦ ἱερέων, καὶ μετὰ τούτων διαλεγόμενος, ἐνδὲν ἔτι ἡ ἰσχὺς τῆς ψυχῆς κατέσχευε τῆς τοῦ σώματος καταπτώ-σεως, περὶ ζητημάτων θεολογικῶν, περὶ τοῦ ἀπορρήτου προ-φυγίου τῆς Πίστεως, τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, ἀνακούφισιν εὐ-ορίσκων ἐν ὕμνοις καὶ προσευχαῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰλᾶδ-στῶνος μελοποιηθείσας.

Ὁ δὲ τοιαύτης καλλίστης τελευτῆς ἐπισφραγίσας τὸν κάλλιστον αὐτοῦ βίον μέγας ἀνὴρ ἦτο ἀληθὴς Χριστιανός, ὑπερβαλλόμενος πάντας τοὺς ἐν τῇ μεγίστῃ τοῦ βίου σταθμῇ, ἐν τῇ πολιτικῇ διαπρέψαντας ἐπὶ χριστιανικαῖς ἀρεταῖς ἄνδρας. Ὁ συνδυασμὸς οὗτος ἐφάνη τοσοῦτον ἔκτακτος, ἡ ἐπὶ τὸν πο-λιτικὸν βίον ἐπιδράσεις τοῦ θρησκευτικοῦ ἦτο οὕτω μεγάλη, καὶ ἐντεῦθεν ὁ πολιτικὸς βίος τοῦ ἀνδρὸς οὕτω ἔκτακτος ἐν τῇ λαμπρότητι αὐτοῦ ἐφάνη, ὥστε πολλοὶ εἰθιμένοι νὰ βλέπωσιν ἐν τῷ βίῳ τοῦτ' ἡ χαρακτῆρας συγγού, πᾶν ἡμπερίαν, τὴν λεγομένην βασιλικότητα, ψυχρότητα σκέψαντο ἔξ ἐλαττηρίων ψυχρὸν προσερχομένην, λογισμὸς ἀποκλείοντα, πᾶσαν ὑψηλὴν ἰδέαν, πᾶν ὑψηλὸν ἠθικὸν ἰδεώδες, ἔτι δὲ χα-ρακτῆρος ταπεινῶσιν καὶ αὐτέλειαν ἡθικὴν, ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἰλᾶδ-στῶν ὁ τοσοῦτον ὑπεραρθεῖς ἐν τῇ πολιτικῇ δὲν ἦτο ἴσως ἐν τῇ θέσει του, ὅτι δὲν ἦτο κατ'ἀλλήλους διὰ τὴν λεγο-μένην πολιτικὴν. Τὸ ἀληθὲς ἐν τούτοις εἶναι ὅτι ὁ ἀνὴρ τί-λειος ὦν πολιτικός, ὡς τέλειος ἀνὴρ, ἐν τῷ μεγάλῳ τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν κατὰ αἰῶνας ἴσως προηγέτω τῆς στενῆς καὶ σκολιᾶς πολιτικῆς οἰοῦ τῶν λεγομένων μεγάλων πολι-τικῶν τοῦ αἰῶνος. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΕΩΣ

Ἀπὸ τῶν ἐπισκόπων τῶν ἀληθινῶν τὸ πᾶν διὰ τὴν Ἐλ-λάδα—τοῦ μέλλοντος.—Ἀφήμι τὴν Ἑλλάδα τοῦ παρελ-θόντος.—Καὶ ἄνευ τῶν ἐπισκόπων τῶν ἀληθινῶν, οὐδὲν διὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος.

Ἐχομεν πάντας τοὺς ἐπισκόπους ἡμῶν, οὐχὶ λαμπροὺς καὶ ἐξαισίους καὶ πανεπιστήμονας καὶ πανσόφους, (τοῦτο εἶνε δευτερευούσης σημασίας), ἀλλὰ ἐπισκόπους Χριστιανοὺς ἐν πᾶσι, ἐν προαιρέσει δὲ καὶ ἔργῳ πραγματικοῦ καὶ ἀληθοῦς ἐνδιαφέροντος εἰς τὴν πρόβδον τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πίστεως ἀφωσιωμένους; Ἐχομεν ἐν πᾶσι. Ἐχομεν τοὺς ἐπι-σκόπους πάντας διαφλεγόμενους ὑπὸ τοῦ εὐκρινούς καὶ ἀγνοῦ πάσης ὑστεροβουλίας πόθου νὰ μεγαλυθῇ ἡ ὀρθοδο-ξία μεγαλυνομένου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὸ ὅποτον ἀνέ-καθεν ὑπῆρξεν ὁ παρὰ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος θεματοφύλαξ τῶν ὑψίστων βουλῶν τῆς περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων θείας προνοίας; Ἐχομεν τότε τοὺς ἀτρομήτους τῆς φιλοπα-τρίας ἡρώας, τοὺς διακινδυνεύοντας τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς πα-τρίδος, τῆς ὁποίας ἡ ἰδέα δδόναντος εἶνε νὰ ὑφίσταται ἄνευ

τῆς ἰδέας τῆς θρησκείας. Ἰδομεν τότε τοὺς γενναίους τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς προμάχους τοὺς χαίροντας ἐν τοῖς ὑπὲρ αὐτῆς παθήμασιν αὐτῶν καὶ προθυμομένους νὰ θυσιάσωσιν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τὴν ἰδίαν ἔτι ζωὴν.

Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τοιοῦτους τοὺς ἐπισκό-πους, ἐὰν μὴ αὐτοὺς ἐννοήσωμεν ζῶντας ζωὴν χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως.

Αὕτη δὲ εἶνε ἡ πλήρης εἰς τὸν νόμον τῆς ἀγάπης ὑποταγή, ἡ ἐντελής εἰς τὰ πνευματικὰ ἀφωσίσεις, ἡ παντελής τῶν ἰδίων ἀμφοτέρων οὐσία ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῶν ἄλλων· εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς αὐταπαρνήσεως ὁφείλονται τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἐν τοῖς ἔργοις του-τοῖς πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ πρόβδον τῶν ἐθνῶν. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς αὐταπαρνήσεως δημιουργεῖ τοὺς ἀθανάτους ἐν τῇ συνειδήσει τῆς ἀνθρωπότητος ἄνδρας τοὺς κτωμένους δικαιοῦ-ματα εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῶν καρδιῶν πᾶσιν τῶν γενεῶν. Διότι τοιαύτην αὐταπαρνῆσιν ἐν τοῖς ἔργοις ἀποδεικνύοντες δὲν εὐεργετοῦσιν ἄτομα ἢ κοινωνίας, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν. Τὸ δὲ σπουδαιότερον, δὲν εὐεργετοῦσι διατιθέντες ὅ,τι ἐκ τῶν ἀγαθῶν περισσεύει, ἀλλὰ πάντα θυσιάζοντες μὲρ αὐτῆς τῆς σωματικῆς τῶν ζωῆς ἐν ἀνάγκῃ φειδόμενοι. Ἄνδρες τοιαύτης αὐταπαρνήσεως σπανιότατα ἀναφαίνονται, διότι απαιτεῖται νοῦς πάσης προλήψεως καὶ δεισιδαιμονίας ἀπηλλαγμένος, καὶ καρδία ἡ ὅποια μονίμως καὶ διηκεῖς ἐν-θυσιάζει ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ καταστήσῃ ματόχους τῆς ἀγάπης αὐτῆς πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τὸ σπάνιον τοῦτο, ὅταν ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς ὑπάρχῃ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ πολὺ. Διότι, ὅ,τι δὲν δύναται νὰ κα-τορθώσωσιν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, μὲρ ὅσας δὴποτε προ-σταθείας, τοῦτο εὐχερῶς δύναται νὰ κατορθώσῃ ἀνὴρ τοιαύ-της αὐταπαρνήσεως ἀπ' οὐρανῶν ἀντλῶν τὰς δυνάμεις τῆς ἐαυτοῦ ἐνεργείας. Εὐρίσκαμεν ἐν εἶδος ἐξέχου αὐταπαρνῆ-σεως καὶ κατὰ τὴν περίβδον τῆς ἀμαρτίας παρὰ φιλοσόφους καὶ πολιτικούς ἄρχουσιν, ἀλλὰ πολὺ ὑπολειπόμενον τοῦ ἰδεώδους τῆς αὐταπαρνήσεως, ἢ ἐν τοῖς εἰρημίοις ἔχα-κτῆρσαιμεν. Ἡ παρὰ πολιτικοῖς καὶ φιλοσόφους ἐξοχος ἐκ πρώτης ἀντιλήψεως αὐταπαρνῆσις εἶνε αὐταπαρνῆσις ἀγασι-κὴ ἐπὶ συμφέροντι κοσμικῆς δόξης ἢ ὑστεροφημίας. Καὶ διὰ τοῦτο ἐὰν τις αὐστηρῶς ἐξετάσῃ τὰ ἐλαττήρια καὶ τὸν σκο-πὸν, εὐρίσκει μὲν τὴν ἀνθρωπότητα ὀφεληθεῖσαν ἐκ τοῦ εἶδους τούτου τῆς αὐταπαρνήσεως, ἀλλὰ τοὺς ἰδίους τοὺς ἐπιδεί-ξαντας ταύτην μὴ ἀξίους τῆς ὑψίστης τιμῆς καὶ δόξης, ἣν παρέχει τὸ ἀπηλλαγμένον ἐγωῦσμοῦ ἀνάτατον εἶδος τῆς αὐ-ταπαρνήσεως.

Τεμῶδ. Ἀναστασίου

ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ ΔΗΓΟΥΝΤΑΙ ΔΟΞΑΝ ΘΕΟΥ

Νοῆς ἦτο ἄσκοπον βῆμα μετ' ἑσπερ μικρὴν τῆς κατοικίας μου καὶ ῥεμβασμὸς γλυκὺς ἀλλὰ καὶ θλιβερός ὡς τῶν ἀπε-ξηραμένων ἀνθρώπων τὸ ἔρωμα, εἶχεν ἐπιγίψει μελαγχολίαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου. Ἠγείρα τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὸν αὐ-ρανόν, καὶ ἀκουσίως ἐπαμύνησα τὸ πλάνον καὶ σιγαλίον

βῆμα· —μυριάδες μυστηριωδῶν λαμπτήρων ἐστίζον τὸν οὐρά-νιον θόλον.—ἄπειροι ἐκτάσεις πλήρεις σαφειρίνων ἀνθῶν ἐλαμπύριζον εἰς τὸ γλυκὺ καὶ γλυκὺν τοῦ οὐρανοῦ βῆμα. Συνεκινήθη ἀπὸ τῆς θαυμασίας καλλωνῆς τοῦ ὑπὲρ τὴν κε-φαλὴν μου μεγαλείου, καὶ βίγῶν ἐστῆριζα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀστερισμοῦ τοῦ Ὡρίωνος τοῦ πρὸ ἀμνη-μονεύτων ἐτῶν ἡμνηθέντος ἡγαντος. Ἐπὶ θῆσα πρὸς σιγῇ-μην νὰ εἶχον πτέρυγας διὰ ν' ἀνυψωθῶ πρὸς τὰ αἰθέρια ὕψη, ὅπως θαυμάσω ἐκ τοῦ ἐγγύς τὴν ἀντάξουσαν λάμπην τῶν. Τὸ σῶμα μετέχον γῆς καὶ σποδοῦ δὲν ὑπῆκουσεν εἰς τὰς σκέψεις μου, πλὴν τὸ πνεῦμα διέτρεξε στιγμιτικῶς τὰς ἱλιγγιώδεις ἀποστάσεις, τὸ δὲ βλέμμα ἔθεσε τὰς ἐσωτερικὰς μου σκέψεις εἰς συνάφειαν μετὰ τῆς μεγαλοδυνάμου φύσεως. Ἡ ψυχὴ, μετίχουσα θείου, ἐπιληρώθη ἐκστάσεως· μυριάδες ἡλίων, ἀναρθρωτοὶ ὄγκοι καταπληκτικοῦ μεγέθους ἐν τῇ ἀπέλῳ καὶ ἀχανεῖ ὠκεανῷ τοῦ σύμπαντος μετ' ἀκατάλη-πτου ταχύτητος διέτρεχον τὰς ἀτέρμονας ἐκτάσεις του.—πε-λάγη αὐτοφώτων ἡλίων ἐξέχεον ἀτιμώδεις πηγὰς λαμπρό-τητος καὶ ἀπλέτους ἀκτῖνας φωτός.— Ὁ ἡμέτερος ἥλιος κόκκος ἄμμου συγκρινόμενος μετὰ τῆς φωταγωγῆς ἐστῆς ἐτέρων συμφορέμων ὑπερμεγέθων ἡλίων.— Ἡ γῆ ἡμῶν μυριστὴν τοῦ κόκκου.— φρίσσω. ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὀρμη-φύτως ἔκλινον γόνυ θαυμασμοῦ ὑπερέταυτο, ἀνυψῶν τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν μέγαν καὶ αἰώνιον τοῦ ἐξέχου εὐλογοῦμένου τοῦ σύμπαντος ποιητήν. Τίς τοὺς ἀτέρμονας τοὺς πυρίνους κό-σμους διοικεῖ; διατί, ἐνθ' ἐπὶ αἰῶνας σφαῖραι ὀγκώδεις γορ-γαὶ καὶ ἀεικίνητοι διέρχονται, νὰ μὴ συγκρούωνται; Τίς ἡδυνήθη νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὰ μυστηριώδη τοῦ χρόνου δια-στήματα; Τί ἐστιν ἄπειρον;

Ἐκλίνα τὸ γόνυ καὶ ἀπέστειλα εἰς τὸν ἡγεμόνα τοῦ σύμπαντος ὅ,τι τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὄγινον ἡ ψυχὴ ἡδύνατο νὰ ἐκχύσῃ,

Προσευχὴν. . . .

Μετὰ τὴν προσευχὴν μου εὐνοία λαπτὴ ἡσθάνθη ὅτι ἀ-νῆρχετο ἐκ τῆς γῆς ἔρρηφα βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἰδαίου, καὶ εἶ-δον τὰ ἄνθη ἀναπνέποντα τὸ ἄρωμα τῶν ὡς θυμίαμα εἰς τὸν κυρίαρχον τοῦ ἀπείρου καὶ Βασιλέα τοῦ Παντός.

Οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, ἐπιθύρῃσα, Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι!

Ἐν Πύργῳ.

Γεώργιος Σ. Χρονόπουλος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗΣ

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Πύργον μετέβασιν μου ἤκουσα ἐνθυσιώδεις ἐπαίνους ὑπὲρ τοῦ καλλιηγχοῦ τοῦ ἐκεῖ Γυμνα-σίου κ. Τραυλαντῶν τοῦ ἐκφωνήσαντος ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Ἀναπλαστικοῦ Τμήματος τὸν ἐπιμνημόσυνον εἰς τὸν Ἰλᾶδ-στῶνα λόγον. Οἱ ἔπαινοι ἦσαν φόρος δικαίος εἰς ἱκανότητα λαμπρῶν καὶ ὑπέροχων, τοῦτο δὲ προσωπικῶς ἡτύχησα νὰ βεβαιωθῶ ὅτε ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Τμήματος ὁμίλησεν ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ περὶ τοῦ «Πῶς νὰ μὴ ἀ-ποθάνωμεν». Πῆτωρ ἡμεῖς καὶ ποιητὴς, ὑγιὲς φιλοσοφικόν

πνεύμα και σπανία ήθογραφική ιδιοφυία, θέλων διά της γλυκύτητος, εκπλήττων διά της ευχαρείας, κατακτών διά της δυνάμεως, φωτίζουν, διά της σαφηνείας και αληθείας, θαρραλέως αλλά και εύκομος εις τὰς επιθέσεις του, ήγκυκώτατος αλλά και χαριέστατος εις τὰς εἰρωνείας του, ἀκριβόλογος, μεμετρημένος, ἐμφορής, καλλιτέχνης τῆς φράσεως, μὲ τὸ εὐρύ του τὸ μέτωπον, μὲ τὴν νεότητά των 29 ἐτῶν του, μὲ τὸ ἄδολον τοῦ βλέμματος, τὸ εὐλακρινὲς τῆς φυσιογνωμίας, τὴν ἀσφάλειαν τῆς κρίσεως, τὴν εὐρύτητα τῆς μαθήσεως, διήγειρεν ἰσχυρὸν θάρρος ἐν ταῖς καρδαίς των ἀκουσῶν του, καὶ ἔτερψε καὶ συνεκίνησε καὶ ἐξήγειρε καὶ ἐνενοήσας καὶ κατεξουσίασε, σπανίως δὲ χειροκροτήματα τῶν παρευριστάμενων καὶ φρενητιῶν ἐπέστεψαν δικαιοῦτερον τὸ πῆρας ὁμιλίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐξησκήθη ἀκαταμάχητος ἱερὰ γυντεία, ἣν ἐν θά διέφνευε καὶ ὁ δυσκολώτατος τῶν ἀκουσῶν.

Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας τὸν ἡσπάρθη, χαίρει-ζων ἐν αὐτῷ ἕνα ἀριστέα τοῦ λόγου, δυνάμενον νὰ προσφέρῃ ἀνυπολόγιστους ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ζωῆς, τὸ δ' ἐν Πύργῳ Τμήμα τῆς «Ἀναπλάσεως» δικαιούται νὰ ἐγκυαυῇ ὅτι ἀπεκάλυψεν ἕνα διάκονον τῆς ἀληθείας πεποικισμένον διὰ χαρημάτων, τὰ ὅποια ὁ Πλάστης σπανίως χορηγεῖ ἐν τοσούτῳ πλεονασμῷ.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑ»,

Εἰς **χίλια τετρακόσια**, ἀριθ. **1400** ἀνέρχονται τὰ μέλη τῆς ἐν Σμύρνῃ θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας», περὶ τῆς ὁποίας καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν εἰς τὰς στήλας τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ. Τρεῖς ἱεροκήρυκες αὐτῆς κηρύττουσι τὸν θεῖον λόγον τὰς Κυριακὰς ἐν τοῖς ναοῖς καὶ μ. μ. εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ἐν Σμύρνῃ σχολῶν, ἔνθα πολὺ ἀριθμοὶ ἀκούονται προσέρχονται, πάντοτε ἐν ἀδιαιτάτῳ θρησκευτικῇ προσοχῇ καὶ εὐσεβείᾳ.

Ἐκτός τούτων ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην, Τετάρτην, Πέμπτην, Παρασκευὴν ἐνεργεῖ ἡ Ἀδελφότης ἱεραρινὰ μαθήματα κατηχητικά, ἱστορικά, κοινωνιολογικά, εὐδοκιμώτατα ἐπίσης λειτουργοῦντα καὶ προάγοντα διὰ τῆς ὑποδοχῆς, ἥς τυγχάνουσι, τὴν περὶ τῆς Ἀδελφότητος αἰσιοδοξίαν τῆς διοικούσης αὐτῆς ἐπιτροπῆς.

«Ἐλπίζομεν, μὲς γράφουσιν ἐν Σμύρνῃς, νὰ προσελκύσῃ εἰς τὴν Ἀδελφότητα πᾶσαν τὴν ἐνταῦθα ὁμογενὴ Κοινότητα, ἥτις τοιοῦτοτρόπως θὰ ἀποτελέσῃ ἐν σῶμα μὲ καὶ γαλήν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν».

Ἡ «Ἀνάπλασις» εὐχεται ὁλοφύχως πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἱερᾶς καὶ ἁγίας ταύτης ἐλπίδος, εὐτυχεστέρα δὲ θὰ εἴνε ἂν καὶ ἄλλαι ὁμογενεῖς Κοινότητες ζηλώσας τὸ παράδειγμα τῆς Σμυρναϊκῆς «Εὐσεβείας».

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Τὴν προίαν τῆς παρελθούσης Δευτέρας, 29 Ἰουνίου, ἐπὶ τῇ εορτῇ τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐτέλεσεν ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» τὴν προκηγελθεῖσαν ἐπέτειον αὐτοῦ ἐν τῇ παρὰ τὴν Καλλιθέαν ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Πανοσιολογιώτατος Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου κ. Τιμόθεος Ἀναστασίου μετὰ σεμνοπρεπείας, ἥτις ἐπέτεινε τὴν εὐλαβὴν προσοχὴν καὶ κατάνυξιν τῶν ἐκκλησιαζομένων, ὧν πολλοὶ προσῆλθον μετὰ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Ὁ ναὸς ἦτο πλήρης, πλήρης δὲ καὶ ἡ πρὸς τὴν φαινηκὴν θάλασσαν βλέπουσα αὐλή.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὁ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ κ. Μιχ. Ι. Γαλανὸς ὁμιλήσας ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ πρὸς τὸ ἔξω ἀδριοθεῖν πλῆθος περὶ τῶν μέσων, καὶ τῶν ἐνεργειῶν, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀπόστολοι ὑπηρετήσαν θρημειντικῶς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ περὶ τοῦ τρέπου, καθ' ὃν σήμερον εἶνε δυνατὸν ἐν Ἑλλάδι νὰ ἐκυρηκετῇ τὸ ἔργον τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἀπαιτητέου καὶ πρὸς τὴν πολιτικὴν καὶ θινικὴν ἡμῶν ἀναγέννησιν καὶ ἀνάπλασιν. Τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Γαλανοῦ περὶληψις δημοσιευθήσεται εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Μετὰ τοῦτο ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Κ. Α. Δικλυσμᾶς ἀνήγγειλεν εὐφροσύνως ὅτι μέλος τοῦ Συλλόγου, ἐν τῷ ἔξωτερικῷ διαμένον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχει ἐντολήν νὰ μὴ γνωστοποιήσῃ, παρακατέθεσεν εἰς τὴν ἐνταῦθα Τράπεζαν Σκουζῆ περὶ τὰς εἰκοσι χιλιάδας ὀρακίων χάριν ἐργασίας, ἣν ὁ Σύλλογος θὰ ἐπιτελέσῃ πρὸς διὰδοσιν τῶν Ἀγίων Γραφῶν, ὑπὸ θροῦς βραδύτερον ἀνακινωθρομένους, ὅτι ὑπὲρ ὁμοῦ σκοποῦ καὶ εἰς ἄλλα ἐπίσημα κέντρα ἐδόθησαν ἀξιώλογοι εἰσφοραὶ, ἐπρότεινε δὲ ὅπως τὰ συνηθροισμένα τοῦ Συλλόγου μέλη ἀναθέσωσιν εἰς τὸν προεδρεῖον νὰ συγχαρῇ ἐπ' ὀνόματι του καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φιλόχριστον δωρητὴν.

Ἡ συνάθροις πᾶσα, ἐκ τετρακοσίων περίπου ἀποτελουμένη, ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ ἀντιπροέδρου καὶ ἐκχαιρώσας ὑπὲρ τοῦ δωρητοῦ, καὶ οὕτως ἐπερατώθη ἐν περισσῇ ἀγαλλιάσει ἡ τοῦ Συλλόγου ἐπέτειος εορτή, ἐν πολλαῖς ἐλπίσιν ὅτι ὁ Κύριος θὰ προαγάγῃ τὸ ἔργον του, ἐπαύτως τῆς ἱερότητος τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ ὕψους τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει λογία κυρία Σαπφὼ Λεοντιάς, ἀρκούντως γνωστὴ εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον διὰ τῆς μακρᾶς καὶ εὐδοκιμωτάτης ἐκπαιδευτικῆς ἐρασίης τῆς, ὡς καὶ διὰ πολλῶν ἀξιολόγων ὁμολογιῶν τῆς, ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσὴν τῆς σειράς τῶν διαλέξεων αὐτῆς τῶν γενομένων ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ **ἀνδρὸς καὶ γυναικός**, εἰς 20 τυπογραφικὰ φύλλα. Ἡ τιμὴ ἐκάστη ἀντιτύπου ὀρίζεται εἰς ἡμισίον μετ' ἑξήκον, τὸ δὲ

μετὰ τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν περίσσευμα διατεθίσεται εἰς ἡμεροεργὸν σκοπόν. Ἡ κ. Σαπφὼ Λεοντιάς, μήτηρ καὶ μήμηρ, ὠγιὼν δὲ χριστιανικῶν πεποιθήσεων καὶ ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτῆς παιδεύσει διακόσασα ἀμείνων τὴν πρὸς τὴν οἰκουμένην ἔρωτα, θέλει προσφέρει διὰ τοῦ βιβλίου τῆς πολιτικῆς συμβολῆς εἰς τὴν ὁρθὴν ἀντίληψιν τοῦ προορισμοῦ καὶ τῶν ἀμοιβῶν σχέσεων ἀνδρὸς καὶ γυναικός ἡ συμβολὴ δὲ αὕτη εἰς πολυτιμωτέρα ἀποβάνει ὡς προσεγγιζέται ἀπὸ γυναικὸς πολλῶν ὑπερτέρας πνευματικῶς θερμολογῶν τινῶν ἐν Ἀθήναις ὁμοφύλων τῆς, καὶ ἐμφανιζομένη εἰς ἐποχὴν, καὶ ἣν ἐπιτακτικωτέρα εἴπερ ποτε παρίσταται ἡ ἀποκατάστασις τῆς διαταραχθεῖσης ἰσορροπίας ὅγ' μικρὰς μοίρας ἀτυχῶς γυναικῶν ἐγκυφίλων.

Μεταφέροντες ἐκ τῆς ἀξιολόγου ἐφημερίδος «Σφαίρας» τοῦ Παριζίου, τῆς 23 Ἰουνίου, τὰ ἀκόλουθα: «Σήμερ τελετὴ ἐγένετο χθὲς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ἐνταῦθα Ὁργανοτροφείου ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Τμήματος τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως». Πιλοῦντες τῶν 500 ἐξ ὧν τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἐπλήρωσαν αὐτήν, καὶ μετὰ προσοχῆς παρακολούθησαν τὸ θεῖον κήρυγμα, γενόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρχμ. κ. Τιμοθέου Ἀναστασίου πολλὰ τὰ χρήσιμα ἀναπτύξαντος. Τοῦ κηρύγματος προσηγήθη ἡ τελετὴ τοῦ ἁγίου πνεύματος, καὶ ὁ ἐγκαινισμὸς τῆς νέας αἰθούσης ἐν τῷ ὁργανοτροφείῳ, ἔνθα θὰ γίνωνται ἐφεξῆς τὰ κηρύγματα τῆς «Ἀναπλάσεως» διὰ τὸ εὐρύχωρον καὶ καταλλήλως αὐτῆς εἶνε ἀξίειναι ἀληθῶς οἱ μολοῦντες διὰ τοιαῦτα κοινωφελῆ ἔργα.

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πενταμήνου ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας περιοδείας του εἰς Ἀθήνας, εἰμειν ὥρας τινὰς καὶ ἐν Αἴγιῳ κατὰ προηγηθεῖσαν παράκλησιν τῆς ἐφορείας τοῦ ἐκεί τμήματος τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου. Εὐφροσύνως δ' ἀγγέλλει διὰ τῶν σελίδων τοῦ Περιοδικοῦ ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἑφορῶν τοῦ Τμήματος καὶ Τιμίας αὐτοῦ κ. Στανφῶν Σταυρουλόπουλος ἀνέλαβε νὰ ἰδρύσῃ διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναπλαστικῆς λαϊκῆς Σχολῆς Αἴγιου εὐρυτάτην αἶθουσαν, ἐν ἣ ἐκτός τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων θὰ γίνωνται καὶ ἄλλαι διελέξεις συναφεῖς πρὸς τὸν προορισμὸν τοῦ Τμήματος. Διὰ τοῦ ἔργου του τούτου ὁ κ. Σταυρουλόπουλος προσφέρει εἰς τὸ Αἴγιον τὴν πολιτισμωτέραν εὐεργεσίαν, τὸ δὲ παράδειγμα του εἴθε νὰ διαφωτίσῃ καὶ ἐκείνους ἐκ τῶν ὁμοειδῶν, οἵτινες ἐν ἐκκλησιαστικῇ ἐπιπολαιότητι διαθέτουσι τὰς κατὰ καιροὺς προσφοράς των ὑπὲρ σκοπῶν καὶ ἰδρυμάτων ὅπως ἐπουσιωδῶν, τυφλωττοντες πρὸς τὰ ἔργα τῆς λαϊκῆς ἠθικοποιήσεως, ἕτινα ἐπρεπε ν' ἀποτελέσωσι τὸ πρῶτιστον μέλημα κυβερνήσεων καὶ ἰδιωτῶν.

Θερμῶς συγχαίρομεν τὸν ἱερολογιώτατον κ. Ἀθανάσιον Πιπέραν σπουδαστὴν τῆς ἐν Κιέβῳ Θεολογικῆς Ἀκαδημίας λαβόντα κατὰ τὰς ἀρτίως γενομένας ἐξετάσεις του τὸν βαθμὸν Ἀρίστα μετὰ τοῦ τίτλου Magister. Ὁ κ. Πιπέρης, λαμπρῶς κατηρτισμένος εἰς τὰς Θεολογικὰς σπουδὰς του, διακρίνεται καὶ διὰ θερμότητα ζήλου χριστιανικοῦ, ἡ δὲ «Ἀνάπλασις», τρανότατα ἔχουσα τοῦτου δελγματα, πέποιθεν ὅτι θὰ εἴῃ αὐτὸν δρῶντα εὐδοκιμώτατα ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας μας.

Τὸ βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέου Πάσχα ἐν Πάτραις, γνωρίζει πρὸς τοὺς πανιερωτάτους μητροπολίτας, ἀρχιεπισκόπους, ἐπισκόπους, πανοσιωτάτους ἡγουμένους, αἰδουσιμωτάτους ἱερεῖς, κ. κ. ἐπιτρόπους τῶν διαφόρων ναῶν καὶ βιβλιοπωλίας κλπ. ὅτι ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς καλλιτεχνικώτατα ἐπὶ παντὶ **Ἀντιμύνησι**, ἥτοι Καθιερώσεις δι' Ἀγίας Τραπέζας εἰς χροῖμα μαῦρον, μπλε καὶ καφεῖ, ἐκτελεῖ δὲ πᾶσαν παραγγελίαν λαϊκῶς καὶ χονδρικῶς εἰς συγκαταθετικὴν τιμὴν. Τὰ ἀντίτυπα τῆς ἐκδόσεως ταύτης φέρουσι τὴν

σφραγίδα τοῦ κ. Πάσχα, παλούμενα καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ τοῦ κ. Μιχ. Σαλιβέρου.

Τὸ συμβούλιον τῆς ἐν Τεργεστῇ Ἑλληνικῆς Κοινότητος, τῇ προτάσει τῆς ἐπὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ κληροδοτήματος ἐπιτροπῆς ἀπένευρε βροχθεῖον ἐκ 2,000 φρ. χρυσῶν εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Μαργαρίτην Δήμεσαν διὰ τὰς περὶ Μακεδονίας συγγραφὰς αὐτοῦ καὶ ἔτερον ἐκ 2,000 φρ. χρυσῶν ὡσαύτως εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Π. Καραλίδην διὰ τὰ ἱστορικὰ αὐτοῦ πονήματα.

Ἐνθεσις ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ ἀγγλικὸν κοινοβούλιον δίδει ἐνδιαφερόσας πληροφορίες περὶ τῶν ὅρων, καθ' οὓς εἰς τὰ διάφορα πανεπιστήμια ὅλου τοῦ κόσμου γίνονται δεκταὶ αἱ γυναῖκες. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἐν Γαλλίᾳ αἱ γυναῖκες γίνονται δεκταὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους μὲ τοὺς ἀνδρας εἰς τὴν ἀκρόασιν τῶν μαθημάτων καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις νὰ λαμβάνουν τὸ ἴδιον δίπλωμα. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἐν Βελγίῳ, Ὁλλανδίᾳ, Δανικῇ, Εὐσετίᾳ, Ἰταλίᾳ, Ἑλλάδι καὶ Ρουμανίᾳ. Τὰ σουηδικὰ πανεπιστήμια δέχονται εἰς ἀκρόασιν τῶν μαθημάτων τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἀπαγορεύουσιν εἰς αὐτὰς τὰς ἐξετάσεις εἰς τὴν νομικὴν καὶ τὴν Θεολογίαν. Εἰς τὸ παλαιὸν Πανεπιστήμιον τῆς Βαρκελώνης δίδεται εἰς τὰς γυναῖκας τὸ δικαίωμα τοῦ τίτλου τῆς φοιτητρίας, ἀλλὰ ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὰς νὰ γείνωσι μέλη οὐδὲποτε συλλόγου. Ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὰς ἐπίσης ν' ἀκροῶνται τὰ ἐν Πανεπιστημίῳ μαθήματα. Αἱ φοιτήτριαι δύνανται μόνον νὰ παρουσιασθῶσι πρὸς ἐξετάσεις καὶ νὰ ἐπιτύχωσι τὸ δίπλωμα ὡς ἐπίσημον τίτλον. Τὰ Πανεπιστήμια τῆς Γερμανίας, τῆς Αὐστρίας, τῆς Ρωσίας, πλὴν τοῦ φιλανδικοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἑλσινγκφορ, εἶνε κλειστὰ διὰ τὰς γυναῖκας. Εἰς τὸ Βερολίνον καὶ Ἑδελβέργην ἡ ἀδεια τῆς φοιτήσεως τῶν γυναικῶν ἐπαφίσταται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ πρυτάνεως.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν προήγαγεν εἰς τὸ ἄζωμα τοῦ ἱερέως τὸν ἱεροδιάκονον κ. Βαρθολομαῖον Μητροπολίτην, ἀνακληρωτικὸν σύμβουλον τῆς «Ἀναπλάσεως». Ὁ κ. Μητροπολίτης, εὐπαιδευτος, κόσμιος δὲ καὶ χρηστός, τὸ ἦθος, εἶνε δύναμις εὐκοδομητικῆ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν συνειδήσεων, οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ἔχομεν ὅτι εὐσυνειδήτως καὶ μετὰ ζήλου θὰ ἐπιτελέσῃ τὰ καθήκοντα τῆς νέας αὐτοῦ διακονίας.

Ἐξεδόθη τοῦ ἀρχιμανδ. κ. Ἰωάν. Μαρτίνου τὸ νέον σύγγραμμα «Ἑρμηνεία εἰς τὸν ἀνάθιστον ὕμνον» ἡ ἐρμηνεία εἰς τοὺς χαιρετισμούς τῆς Θεοτόκου. Σύνκειται ἐν σελίδων 126, τιμᾶται ἀρχ. 1 διὰ τοὺς συνδρομητάς, 2 διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους, φέρει τὴν ἔγκρισιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, καὶ μέλλει νὰ φέρῃ πολλὴν τὴν τίμην καὶ ὠφέλειαν εἰς τοὺς μελετῶντας, δικαίαν δὲ τιμὴν καὶ εἰς τὸν συγγραφέα του, ὃν ἀγαπῶμεν ἔχοντα καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν προθυμίαν νὰ διδάσκῃ εὐδοκίμως τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου. Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἔργον τοῦ κ. Μαρτίνου.

Ἐξεδόθησαν **ἑξὶ ὁμιλίαι εἰς τὴν ἑκκλησιαστικὴν προσευχὴν τοῦ Πατρὸς ἡμῶν**, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἀναπλάσεως». Τιμὴ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ δρ. 1, ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρ. 1, ἐν Τευρίᾳ γρῶσια γερὰ 5. Τὸ ὅλον ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων τυπογραφικῶν φύλλων, πυκνοτυπωμένων, ἀνευ διαστήρων, εἶνε δὲ γραμμένον μὲ πολλὴν δύναμιν, χάριν καὶ πρωτοτυπίαν, καὶ ἀπαραίτητον εἰς πᾶσαν οἰκογενεῖαν θέλουσαν νὰ προσεύχεται ἐν πλήρει ἐπιγνώσει πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα. Τὸ γραφεῖον «Ἀναπλάσεως» πέμπει πρὸς τὸν συνοδεύοντα τὴν αἰτήσιν του δι' ἀποστολῆς τοῦ ἀντιτίμου.

Ὁ Μητροπολιτικὸς ναὸς Βόλου ἀπετερεῖται ὁλόκληρος ἐν πυρκαϊᾷ.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Κυριακή 5 'Ιουλίου ὥρα 6 μ. μ.

ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ Μεγάρῳ.

Καλλιτεχνικὴ ἡμερὶς ἀσμάτων καὶ ἀπαγγελίας ὑπὲρ τοῦ
Συλλόγου τῆς ἀ' Ἀναπλάσεως ἐπὶ αἰσινητῷ μίτῃ δραχμῇ.
'Εν τέλει ἐμιλήσει ὁ κ. Μ. Γαλανός.

Ἐἰς τὴν Α' ἐν 'Αθῆναις παρὰ τὴν Ἱερὰν
Βύνοδον 8 — 9 μ. μ.

Τετάρτη 8 'Ιουλίου Μ. Ι. Γαλανός.

Σαββάτῳ 11 » Κ. Δικλησμάς.

Ἐἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως
ἐν τῷ ἀγίῳ Νικολάῳ

Κυριακῇ 5 'Ιουλίου 5—6 Τιμ. Ἀναστασίου.

'Εν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ

Πέμπτη 9 'Ιουλίου 8—9 Μ. Ι. Γαλανός.

Σαββάτῳ 11 » 8—9 Σ. Μιταράκης.

Ἐἰς τὴν λαϊκὴν Σχολὴν Γαμειυτηρίου
Οἰκονομίας 8—9

Σαββάτῳ 11 'Ιουλίου Ἀρχιμ. Τ. Μαρτίνος.

Ἐἰς τὰς φυλακὰς Συγγρού.

Παρασκευῇ 10 'Ιουλίου 7 1/2—8 1/2 π.μ. Τ. Ἀναστασίου.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 12ης 'Ιουλίου 1898.

Τὰ τῆς αἰῶνος Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπει εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς με-
τεπόμενης, ὅπως περιέρχονται ἐγκαιρῶς εἰς χεῖρας πάντων.

Ἐκείμενον

Ἄδελφοι! ὀρείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ θαυμάσια τῶν ἀδυνά-
των βαστάζειν, καὶ μὴ αὐτοῖς ἀρεσκείν. ὁ καὶ γὰρ τῶν τῶν
πλησίων ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν. ὁ καὶ γὰρ ὁ Χρι-
στὸς οὕτως ἐκείτω ἡρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, «Οἱ ἐνεδίδουντες τῶν
ἐνεδιδόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμὲ. ὁ καὶ γὰρ προεγράφη εἰς τὴν
ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη. ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς
παρρησίας τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν. ὁ καὶ γὰρ τῆς
ὑπομονῆς καὶ τῆς παρρησίας διήρκει ἡμεῖς τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλή-
λοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν. ἵνα ἐμυθολογῶν ἐν ἐνὶ στόματι δοξά-
ζηται τὸν Θεόν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὁ καὶ
προσλαμβάνουσιν ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσεδέχθη ἡμᾶς
εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἄδελφοι! ὁρῶμεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ὅσοι εἴμεθα στεροὶ εἰς
τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν, νὰ ἀνεγόμεθα καὶ νὰ ὑπομείνωμεν
τὰς ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας τῶν ἀκόμῃ ἀτελῶν καὶ ὑκαταρτίστων
καὶ νὰ μὴ ἀποδύωμεν εἰς τὰς ἰδικὰς μας ἀρεσκείας. ὁ καὶ γὰρ
ἀπὸ ἡμᾶς πρέπει νὰ ἀρίσκη εἰς τὸν πλησίον του, πρέπει δηλαδὴ νὰ
ἐμιλῇ καὶ νὰ πράττῃ οὕτως ὥστε νὰ εὐαρεστήῃ εἰς τὸν πλησίον του,
ὅχι ὅμως ποτε εἰς τὸ κακόν, ἀλλὰ καθὼς ἔχει ἀρεσκὴν εἰς τὸ καλόν,
σκοπὸν ἐπιδιώκων νὰ στηρίξῃ εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν τὸν
ἀσθενέστερον ἀκόμῃ ἀδελφόν του Χριστιανόν. Ἀς ἔχῃ δὲ παράδειγμα
εἰς τοῦτο τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ἰδίῳ καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἤρεσεν εἰς
τὸν ἐαυτόν του διότι ἂν ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀρεσκείαν του, δὲν θὰ
ὑπέμεινε τὰ δυσάρεστα πάθη καὶ τὸν σταυρικὸν θάνατον. ἄλλ' ὁ Χρι-
στὸς ἠθέλησε νὰ γίνῃ ἀρεστὸς καὶ ἀφιέλμος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, σύμ-

φωνα μὲ τὸ γεγραμμένον εἰς τὸν ψαλμόν, (68, 10) Λέγεται δὲ εἰς
τὸν ψαλμόν, «Ὁ Θεὸς μου, αἱ βῆραι ἐκείνων οἱ ἐποιοῦσι αἱ ὑβρίσεις
ἐστράφησαν ἐναντίον μου.» Τὸ παράδειγμα λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις
ὑπέμεινε τὰς βῆραις τῶν ἀντιθέτων ἀνθρώπων καὶ τὰ δυσάρεστα σῶσαι
οὐκ ἀπαθήματα, διὰ τὴν εὐαρεστήσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ σῶσαι
αὐτούς, τὸ ἔργον τοῦτο παράδειγμα ἄς μιμώμεθα καὶ ἡμεῖς. ὁ καὶ γὰρ
κατὰ τοῦ Χριστοῦ ὕβρις εἴνε γεγραμμένη εἰς τὰς ἀγίας Γρα-
φάς, πρὶν ἀκόμῃ συμβῶσι, διὰ τὴν ἔχωμεν ἡμεῖς διδασκαλίαν ὑπομονῆς
παράδειγμα, οὕτω καὶ πάντα ὅσα προεγράψαν, διὰ τὴν διδασκα-
λίαν ἡμεῖς ἀπὸ αὐτῶν, διὰ τοῦτο προεγράψαν. Διότι οἱ λόγοι τῆς
ἀγίας Γραφῆς, λόγοι συνιστῶντες τὴν ὑπομονὴν καὶ προτρέποντες εἰς
τὴν ἀρετὴν, λόγοι παρηγορίας, συντελοῦν εἰς τὸ νὰ διατηρῶμεν καὶ
ἐνισχύωμεν τὴν ἐλπίδα ἐπὶ μετὰ τὰς θλίψεις θὰ κληρονομήσωμεν τὰ
αἰώνια ἀγαθὰ. ὁ καὶ γὰρ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγο-
ρίας, εἴθε νὰ σὺς δώσῃ τὴν ἀρετὴν τῆς ἀσφαροσύνης καὶ τῆς πρὸς ἀλ-
λῆλους συμφωνίας, καθὼς θέλει ὁ Ἰησοῦς Χριστός. ὁ καὶ γὰρ ὥστε μὴ
μὴν ψυχὴν, ἡνωμένοι ἐν τῇ ἀγάπῃ, καὶ μὴ ἐν στόματι, ἡνωμένοι ἐν
τῇ ἀληθείᾳ, νὰ δοξάζητε τὸν Θεόν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου μας
Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὁ καὶ γὰρ τοῦτο μὴ διακρίσθαι καὶ μὴ ἀποχωρίζεσθαι, ἀλλὰ
προσελύνετε ἀλλήλους καὶ συνενοῦσθε ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα
τοῦ Χριστοῦ, ὅστις, ἐν ᾧ ἡμεῖς μακρὰν αὐτοῦ, ψευδῇ φρονούντες
καὶ κακὰ ἐπιθυμοῦντες καὶ θέλοντες, μὰς ἤλκυσε πλησίον του, διὰ τὴν
μὴ ἀναμωρῶσθαι, ὥστε νὰ δοξάζεται ὁ Θεὸς διὰ μέσου ἡμῶν.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 12ης 'Ιουλίου 1898.

Ἐκείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παρόντι τοῦ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο
τυφλοὶ κράζοντες καὶ λέγοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς, γιὰ Δαυὶδ. Ἐλθόντι
δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοὶ, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰ-
ησοῦς, Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν αὐτῷ, Ναί,
Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων, Κατὰ τὴν πίστιν
ὑμῶν γεννηθῶ ὑμῖν καὶ ἀνεῴχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐν-
δραμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων, Ὁρᾶτε μηδὲς γινώσκετε. Οἱ
δὲ, ἐξελθόντες, διερχόμενοι αὐτὸν ἐν ὁλῇ τῇ γῇ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ
ἐκτερουμένων, ἰδοὺ, προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφόν, δαιμονιζόμε-
νον. Καὶ ἐκβλήθεις τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός καὶ ἐθαύ-
μασεν οἱ ὄχλοι λέγοντες, Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ.
Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον, Ἐν τῷ αἵματι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ
δαιμόνια. Καὶ περιήγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας
διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον
τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν
τῷ λαῷ. (Ματθ. 9' 27—38).

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ τὸν καιρὸν ὁ Ἰησοῦς περιεπάτει καθ' ὅδον,
ἠκολούθησαν εἰς αὐτὸν δύο τυφλοὶ, οἱ ἐποιοῦσι ἐφώνησαν καὶ ἔλεγον,
Ἀλέησον ἡμᾶς, καὶ χάρισται μας τὸ φῶς μας, ἀπόχου
τοῦ Δαβὶδ. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ τυ-
φλοὶ καὶ λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, Πιστεύετε ὅτι δύναμαι νὰ
κάνω τοῦτο; Οἱ δὲ τυφλοὶ ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτόν, Ναί, πιστεύο-
μεν. Τότε ἤγγισε τοὺς ὀφθαλμούς των λέγων, Ἀς γίνῃ, ὅτι ἐπεί-
μαίτε σύμφωνοι μὲ τὴν πίστιν σας. Καὶ ἠνοήθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ των
καὶ εἶδον οἱ τυφλοὶ τὸ φῶς των. Καὶ ἀπηγγέρευσε αὐτοῖς εἰς αὐ-
τοὺς ὁ Ἰησοῦς λέγων, Προσεύεσθε, καλεῖς νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃ. Ἀλλ'
οἱ θεραπευθέντες τυφλοὶ, εὐθὺς ὡς ἐξῆλθον ἐκ τῆς οἰκίας, διέβησαν
τὴν πρὸς αὐτοὺς θαυματουργὴν εὐεργεσίαν του εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν
χώραν. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των δύο θεραπευθέντων τυ-
φλῶν ἔφεραν πρὸς αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἐκρατεῖτο ἀπὸ δαιμόνιον καὶ
ἦτο διὰ τοῦτο κωφάλαλος. Ὅτε δὲ ὁ Ἰησοῦς εἰδώς τὸ δαιμόνιον,
ἐμίλησεν ὁ κωφάλαλος. Καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων ἐθαύμασαν
καὶ ἔλεγον, ὅτι ποτε δὲν ἐφάνη μετὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἄνθρωπος
μὴ τοιαύτην θαυματουργικὴν δύναμιν. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον, ὅτι ὁ
ἀρχηγὸς τῶν δαιμονίων, ὁ Διάβολος, τὸν βοήθει, καὶ διὰ τῆς συνερ-
γίας αὐτοῦ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Ὅ δὲ Ἰησοῦς περιήρχετο διὰς
τὰς πόλεις μεγάλας καὶ μικράς καὶ ἐδίδασκεν εἰς τὰς συναγωγάς των
Ἑβραίων καὶ ἐκῆρυττε τὰς καλὰς εἰδήσεις περὶ τῆς βασιλείας τοῦ
Θεοῦ καὶ ἐθεράπευε πᾶσαν μεγάλην καὶ μικρὰν ἀσθένειαν των πα-
σχόντων μετὰ τοῦ λαοῦ.

Κ. Α. Δικλησμάς

Τύποις Ἰωάννου Νικολαΐδου.